

КУЛЬТУРА (без) ПРОБІЛІВ: про спадки авангарду у Львові

27-29 квітня 2018
Центр міської історії
Львів

Учасники програми:

Ольга Балашова – кандидатка філософських наук, мистецтвознавиця, художня критикиня, кураторка. Авторка та кураторка багатьох неформальних освітніх програм з мистецтва, зокрема є співкураторкою курсів Contemporary Art та Art Management освітнього проекту Київської академії медіа мистецтв. Сфера наукових інтересів – мистецтво нових медіа, західноєвропейська художня культура Нового часу, українське та світове мистецтво ХХ-ХХІ століття. Спільно з Лізаветою Герман працювала над книгами «Мистецтво українських шістдесятників» (2015) і «Decommunized: Ukrainian Soviet Mosaics» (2017). Є авторкою наукових публікацій у виданнях «Філософська думка», «Гуманітарний часопис», «Культура і сучасність: Альманах».

Оксана Баршинова – мистецтвознавиця, кураторка виставок сучасного мистецтва, завідувачка відділу мистецтва ХХ – ХХІ ст. Національного художнього музею України у Києві. Співавторка концепції нової експозиції мистецтва ХХ ст. у НХМУ, авторка лекцій з історії українського мистецтва ХХ ст. Займається вивченням і популяризацією українського мистецтва останньої чверті ХХ – початку ХХІ століть, є авторкою статей та публічних лекцій з історії мистецтва ХХ століття та сучасного мистецтва. Серед її кураторських проектів: «Крик», О. Чорний та Г. Хмарук (2009), «Українська Нова хвиля» (2009), «90/120», О. Друганов та В. Придувалов (2010), «Гнилицький. Cadavre exquis» (співкуратор Л. Заяць, 2011), «Міф «Українське Бароко» (співкуратор Г. Скляренко, 2010), «Спляча Красуня» (2012).

Андрій Бояров – незалежний художник і куратор, живе й працює у Львові. Основним медіа, з яким найчастіше має справу митець, є фотографія у різних її формах та жанрах. Власні роботи, знайдені анонімні архіви, перезняті зображення з інших носіїв, а також звернення до інших митців та перевикористання їхніх робіт є матеріалом, з якого він формує своє повідомлення як автор. Як куратор, тісно працює із темою львівського авангардного та модерного мистецтва. Останні виставки – «Монтажі. Дебора Фогель і нова легенда міста» в Музеї мистецтв у Лодзі, «Flashback. Українське медіа-мистецтво 1990-х» в Мистецькому Арсеналі у Києві, «COPY/PAST» у Центрі міської історії у Львові.

Кароліна Віктор – художниця перформенсу. У 2001-2010 рр. разом з Александрою Кубяк творили дует перформенсу «Grupa Sędzia Główny». Переживши крововилив, свій досвід описала в поетичній біографічній книжці «Волгою через афазію» (Wolga przez Afazję, 2014) і осмислює в мистецьких проектах. У своїй творчості намагається вести діалог між світом культури й науки. У 2016 р. отримала премію ім. Катажини Корбо «Митці митцям», яка відзначає найкращих митців і їхні творчі пошуки. Жюрі відзначило особливий внесок мисткині у діалог між мистецтвом і нейронаукою.

Олег Воронко – художник зі Львова, який переважно працює з відео та медіа-мистецтвом. Протягом багатьох років співпрацював у Лондоні зі знаменитим художником покоління «Young British Artists» Метом Коллішоу. У доробку низка персональних та групових виставок, серед яких – «Time Forward. Two Times Back» (2017), «Морок» (2017), «Art Work» (Мистецький Арсенал, Київ, 2017), «Speies Barrier» (2016), «ART-KYIV Contemporary» (2015), «Knows and Unknown» (2013), «London Olympics» (2012), «Politics of Fear» (2010).

Тетяна Вуєва – мистецтвознавиця, наукова співробітниця Національного музею у Львові ім. Андрея Шептицького, працівниця відділу експозиційно-виставкової та науково-освітньої роботи. Бере участь у виставкових проєктах відділу «Українське мистецтво ХХ ст.», розробляє освітні програми музею для дітей та дорослих. В минулому – виконавча директорка Благодійного фонду «Бібліотеки для людей», арт-менеджерка в галереї сучасного мистецтва Dumchuk Gallery (Київ), менеджерка проєктів Благодійного фонду «Мистецький Арсенал» (Київ).

Бйорн Гельтхоф – арт-директор PinchukArtCentre та куратор виставок і проєктів, арт-менеджер, член відбіркової комісії Премії Future Generation Art Prize 2012. З листопада 2009 р. працює у PinchukArtCentre. Курував різні проєкти і виставки, в тому числі міжнародну премію Future Generation Art Prize на Венеціанському Бієнале в 2011 р. Організатор персональних виставок Кендіс Брайтц, Даміана Ортеги, Олафура Еліассона, Джеффа Уолла, Гарі Х'юма та Аніша Капура. Раніше працював з бельгійським художником Яном Фабром як куратор, координатор і організатор виставок. У 2004-2006 рр. Бйорн Гельтхоф керував журналом Janus – виданням про сучасне мистецтво, філософію, театр, архітектуру, літературу і науку.

Лізавета Герман – кандидатка мистецтвознавства, незалежна кураторка і арт-критикиня. Є співзасновницею дослідницької платформи openarchive.com.ua та співкураторкою курсу «Сучасне мистецтво» в Київській академії медіа мистецтв. З 2012 р. як арт-критикиня співпрацювала з виданням «Українська Правда», тепер – з «Лівим Берегом». Разом з Ольгою Балашовою написала книгу «Мистецтво українських шістдесятників» (2015) і «Decommunized: Ukrainian Soviet Mosaics» (2017). Як менеджерка проєктів співпрацювала з Фондом розвитку сучасного мистецтва «Ейдос», фестивалем сучасної скульптури Kyiv Sculpture Project та іншими культурними організаціями. У 2016 р. була кураторкою в резиденції на Ліверпульському бієнале.

Олег Дроздов – архітектор, художник, засновник міжнародного архітектурного бюро «Дроздов і партнери», співзасновник Харківської архітектурної школи. Куратор українських павільйонів на міжнародних бієнале в Роттердамі (2008) і Москві (2012). Автор проєкту «Театр на Подолі». Серед інших проєктів публічних будівель – ревіталізація індустріальної зони в музей сучасного мистецтва на вул. Кирилівській у Києві та проєкт реконструкції Харківського літературного музею.

Софія Дяк – директорка Центру міської історії Центрально-Східної Європи у Львові, дослідницької інституції, яка реалізує також проєкти публічної та цифрової історії. Коло дослідницьких зацікавлень включає повоєнну історію міст прикордоння, спадщину й містопланування у соціалістичних містах та їх спадки, а також публічну історію. Готує до друку книжку про повоєнну історію інтеграції двох міст Центральної Європи – Lwów/Львів і Breslau/Wrocław. Брала участь у реалізації проєкту публічного меморіалу «Простір Синагог» у Львові. Кураторка виставкових проєктів, у тому числі нещодавньої виставки «(не)означені» Нікити Кадана у Центрі міської історії.

Ілля Заболотний – мистецтвознавець, куратор. З 2016 р. програмний менеджер мистецької програми Британської ради (візуальне мистецтво, кіно, архітектура, дизайн) – виставка «Грейсона Перрі» в Ізоляції (Київ, 2017), куратор програми мистецьких резиденцій «SWAP: UK/Ukraine» (2016-2018). У 2011-2015 рр. – менеджер міжнародних проєктів, учасник кураторської групи Мистецького Арсеналу. У 2012 р. входив до команди першого бієнале сучасного мистецтва «ARSENAL 2012», був куратором Девіда Еліота у Мистецькому Арсеналі. У 2013 р. працював над створенням проєкту «Monument to the Monument» для українського павільйону на Венеційському бієнале.

Божена Закалюжна – культурологиня, арт-менеджерка. З 2006 р. працює у сфері культурного менеджменту і організації подій. Проводила і координувала освітні програми, мистецькі заходи і фестивалі, розробляла культурні проєкти. З 2015 р. – директорка Арт центру Фабрика повидла та «Harald Binder Cultural Enterprises».

Анна Костирко – мистецтвознавиця, живе та працює у Львові. Сфера зацікавлень – львівська історія мистецтва, проблеми колекцій та колекціонування.

Влодко Костирко – художник, автор і учасник групових та персональних проектів в Україні та закордоном. Живе та працює у Львові. Працює у стилі «нових старих майстрів», міфотворить та містифікує Галичину й постаті митців. Створює графіті, оформляє львівські «кнайпи», свого часу створив першу концептуальну кав'ярню у місті – «Під синьою пляшкою». Серед відомих проектів художника: виставка «Нові – старі майстри» (2011), арт-проект «Лувр» з Євгеном Равським (Львів, 2013), виставка-презентація триєнале сучасного українського мистецтва «Український Зріз. Лиман» (2013), «Західноукраїнське сучасне мистецтво. Наймасштабніша виставка з часів кінця світу» (2013).

Тетяна Кочубінська – мистецтвознавиця, кураторка Дослідницької платформи в PinchukArtCentre, співкураторка виставки та дослідження «Паркомунa. Місце. Спільнота. Явище», на основі якого створено однойменну книжку, членкиня відбіркової комісії PinchukArtCentre 2018. У 2006-2012 рр. працювала науковою співробітницею в Київській картинній галереї (колишньому Київському національному музеї російського мистецтва) у відділі виставкової роботи, займалася розробкою виставкових та освітніх проектів.

Юлія Литвинець – мистецтвознавиця, генеральна директорка Національного художнього музею України, в минулому – головна зберігачка музейного фонду Національного художнього музею України. Авторка наукових досліджень та кураторка численних музейних проектів, серед яких: «Олександра Екстер. Амазонка авангарду» (2008), «Микола Глущенко. Дорогами мандрів» (2009), «Спецфонд. 1937-1939» (2015). З 2008 р. є виконавчою секретаркою Українського комітету ICOM – Міжнародної ради музеїв.

Ксенія Малих – мистецтвознавиця, кураторка візуальної програми арт-центру Closer, членкиня команди Дослідницької платформи PinchukArtCentre, співкураторка виставки та дослідження «Паркомунa. Місце. Спільнота. Явище», на основі якого створено однойменну книжку, членкиня відбіркової комісії PinchukArtCentre 2018. Співзасновниця та координаторка проектів творчого кураторського об'єднання OK Projects, яке займається організацією виставок сучасного мистецтва та освітніх програм. Входить до експертної ради з питань сучасного мистецтва при Міністерстві культури України.

Вікторія Маліцка – етнологиня, дослідниця, представниця Національного інституту імені Оссолінських у Львові. Працює над дослідженням туристичного простору сучасного Львова, займається налагодженням зв'язків між дослідниками Польщі та України. Є кураторкою «Оссолінських зустрічей», які регулярно проходять у Львівській національній науковій бібліотеці України ім. Василя Стефаника.

Олександр Маханець – історик, координатор «Міського медіаархіву», в рамках якого займається розвитком проекту, поповненням, публікацією та збереженням колекцій, пов'язаних із містами Центрально-Східної Європи, співкуратор виставок Центру міської історії, які готуються на матеріалах «Міського медіаархіву».

Зоф'я Махніцка – менеджерка культури, спеціалістка з культурної дипломатії, кураторка проектів візуального мистецтва. У 2006-2008 рр. керувала продукцією польських проектів на бієнале у Венеції. У 2009-2014 рр. – заступниця директора Польського інституту в Брюсселі. Зараз відповідальна за програму «Polska 100», яка реалізується в Інституті Адама Міцкевича.

Ірина Мацевко – історикиня, заступниця директорки Центру міської історії. Курує та фасилітує проекти публічної історії, спів/організовує та проводить серії публічних лекцій та дискусій для широкої аудиторії. Бере участь у виставкових проектах Центру та проектах, які стосуються облаштування та комеморації місць, пов'язаних з багатокультурною спадщиною Львова.

Павел Політ – куратор у Художньому музеї у Лодзі виставок: «Темерсони та авангард» (2013), «Джеремі Мілар» (2014), «Анджей Чарнецький» (2015), «Стівен Калтенбах» (2017). Серед останніх співкураторських робіт виставки «ДАДА імпульс» (2015), «Монтажі. Дебора Фогель і нова легенда міста» (2017). Куратор виставок у Центрі сучасного мистецтва Замок Уяздовський (Варшава): «Пітер Даунсбро» (1994), «Концептуальна рефлексія у польському мистецтві. Досвід дискурсу: 1965-1975» (1999), «Станіслав Ігнаці Віткевич. Філософські маргіналії» (2004), «Мартін Крид» (2004), «Брюс Науман» (2009), Ханна Лучак (2010) та ін. Є автором текстів про мистецтво. Публікується у каталогах виставок та мистецьких журналах «Afterall», «ARTMargins», «Obieg», «Piktogram».

Пьотр Рипсон – польський історик мистецтва, куратор, критик, літературознавець і публіцист. Заступник директора Національного музею у Варшаві. 2000 року отримав ступінь доктора за дослідження «Візуальна поезія в Польщі від XVI до XVIII століття». Курував виставки художників Збігнєва Лібери, Магдалени Абаканович, Діка Хіггінса, Анджея Длужнівського, Марії Яреми, Стефана і Францішки Темерсонів. Серед останніх виставок – «Тадеуш Пейпер. Папа авангарду» (Tadeusz Peiper. Papież awangardy, 2015). Автор багатьох книжок, серед яких – «Книжки і сторінки. Польська авангардистська і мистецька книжка у XX столітті» (Książki i Strony. Polska książka awangardowa i artystyczna w XX wieku, 2000), «Не гуси. Польське графічне проектування» (Nie gęsi. Polskie projektowanie graficzne 1919-1949, 2011), «Червоний монтер. Мечислав Берман – графік, який спроектував польський комунізм» (Czerwony monter. Mieczysław Berman – grafik, który zaprojektował polski komunizm, 2017). Один з ініціаторів «100 років авангарду в Польщі» у 2017 р.

Соломія Савчук – кураторка у Мистецькому Арсеналі. Наприкінці 1990-х та на початку 2000-х багато працювала у жанрі відеоарту, брала участь у низці великих українських та міжнародних проєктів. Протягом останніх років суміщає художню практику з кураторською діяльністю. Є арт-директоркою щорічного форуму мистецьких проєктів ART KYIV Contemporary. Останній великий проєкт у ролі співкураторки – виставка «Flashback. Українське медіа-мистецтво 1990-х» (2018)

Андрій Сагайдаковський – художник, живе та працює у Львові. У 2012 р. став лауреатом премії Першого Київського міжнародного бієнале сучасного мистецтва «ARSENAL 2012» у номінації «Відкриття ARSENAL 2012», у 2015 р. – учасник польського павільйону на Міжнародному бієнале мистецтв у Венеції. Один із найбільш іронічних сучасних українських художників, який постійно звертається до щоденних тем. Часто проводить персональні виставки, а також бере участь у групових проєктах, серед яких – «Прогулянка лісовими стежками», «Слухай уважно» (Київ, 2013), «Пейзажі» (Дніпропетровськ, 2015), «Пустоти» (спільно з Андрієм Бояровим, Львів, 2017).

Пшемислав Строжек – ад'юнкт в Інституті мистецтва Польської академії наук, дослідник італійського футуризму, польського авангарду, основ глобального модернізму і сучасного мистецтва. Автор першої монографії про сприйняття італійського футуризму в Польщі: «Марінетті і футуризм в Польщі» (Marinetti i futurizm w Polsce, 1909-1939), «Наявність – контакти події» (Obecność – kontakty wydarzenia, 2012), а також книжки про німецький дадаїзм: «Нічого, тобто все. Інтерпретації німецького дада» (Nic, to znaczy wszystko. Interpretacje niemieckiego dada, 2016). В даний час досліджує тему зв'язків авангардистського мистецтва зі спортом в Центрально-Східній Європі у 1918-1939 рр. Ярослав Сухан – директор Музею мистецтв у Лодзі, історик мистецтва, критик та куратор з 2006 р. Раніше – заступник директора і головний куратор Центру сучасного мистецтва у Варшаві (2002-2006 рр.), директор Художньої галереї «Бункер» та «Starmach» в Кракові. Куратор і співкуратор виставок сучасного мистецтва. Директор першого фестивалю молодого польського мистецтва novart.pl (Краків, 2002), автор багатьох текстів про сучасне мистецтво, редактор книги «Тадеуш Кантор. Неможливе» (Краків, 2000). Один з ініціаторів «100 років авангарду в Польщі» у 2017 р.

Кароліна Шиманяк – професорка Єврейського історичного інституту в Варшаві, де очолює Центр культури їдиш, і кафедри єврейських студій Вроцлавського університету. Дослідниця, редакторка, перекладачка з їдишу та викладачка їдишу. Її наукові зацікавлення лежать на перехресті модерної єврейської літератури й культури, політики пам'яті, теми жінок в авангарді, теорії модернізму, жіночої літератури та перекладознавства. Авторка дослідження та книги про Дебору Фогель «Бути агентом вічної ідеї. Зміни естетичних поглядів Дебори Фогель» (Być agentem wiecznej idei. Przemiany poglądów estetycznych Debory Vogel, Краків, 2006). Співкураторка виставки «Монтажі. Дебора Фогель і нова легенда міста» в Художньому музеї у Лодзі (2017).

Богдан Шумилович – історик, керівник «Міського медіаархіву» Центру міської історії у Львові. Досліджує популярну культуру пізнього соціалізму. Основним фокусом його роботи є медіа-історія та історія телебачення у Центрально-Східній Європі та СРСР, цікавиться медіа-мистецтвом, візуальними студіями, міськими просторовими практиками та міськими творчими середовищами.